

VÁNOČNÍ PŘÍBĚHY

Sobí přání

Vánoční příběhy

Sobí přání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Webbová
Vánoční příběhy: Sobí přání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VÁNOČNÍ PŘÍBĚHY Sobů přání

HOLLY WEBBOVÁ

 C PRESS

Věnováno Charlotte Fennellové

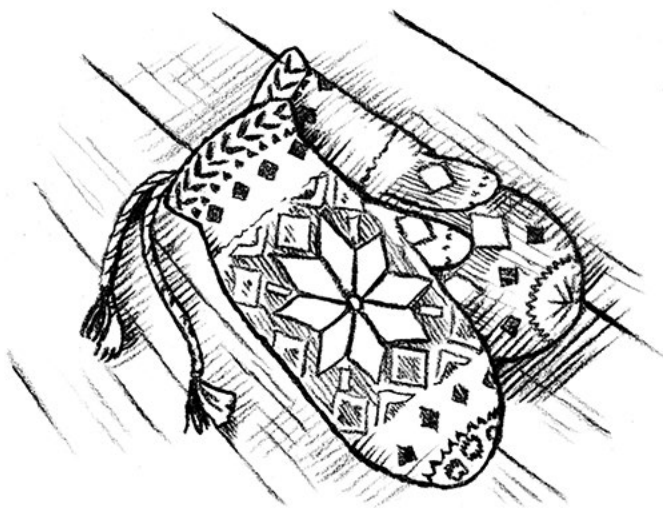
~ HOLLY WEBBOVÁ

Sandy a Dianě – záchránkyním koček

~ JO

Kapitola první

„Já vím, že se určitě těšíš na prarodiče, i na prababičku, ale chtěl jsem ti říct, že cestou z letiště pojedeme okolo sobí farmy...“, otočil se strýček Tomas sedící na předním sedadle vozu na svou neteř Lottu.

Lotta překvapeně vydechla. „Přímo okolo?“ ujišťovala se a naléhavě těkala pohledem z maminky na tatínka.

„No, já nevím...“ potřásla pochybovačně hlavou Lottina maminka. „Jsme přece jenom trochu unavení z letu. A Mormor, Morfar a Olderforeldre už na nás doma čekají.“

Lotta přikývla a ze všech sil se snažila nedat najevo zklamání. Byl to její první výlet do Norska, a přestože její prarodiče, které oslovovala norský Mormor a Morfar, je už byli v Londýně několikrát navštívit, svou *olderforeldre*, tedy prababičku, ještě nikdy neviděla. Byla už příliš

stará na tak dlouho cestu, ale Lotta s ní ráda mluvila po telefonu. Hlavním důvodem jejich letošní návštěvy Tromsø byla speciální oslava, která se měla konat těsně před Štědrým dnem u příležitosti prababiččiných devadesátých narozenin.

Ale sobi... na ty se popravdě řečeno Lotta do Norska těšila skoro nejvíc. V představách si je spojovala s hlubokým sněhem, zimou a úžasnou vánoční atmosférou. Jakmile vystoupili z letadla, přivítala je na letišti v Tromsø nádherná vánoční výzdoba. A hned jak vyšli ven a Lotta se nadechla ostrého, mrazivého vzduchu, začala se najednou těšit ještě víc, ačkoliv si myslela, že už to ani není možné.

Maminka jí odmalička vyprávěla příběhy o Olderforeldre a sobech. Lotta je ráda poslouchala před spaním. Sotva maminka odložila

obrázkové knížky, Lotta se vždycky dožadovala ještě jednoho posledního příběhu – „toho opravdového, o Erice a sobech.“

Erika byla Lottina prababička. Pocházela z rodiny sámských pastevců sobů – Sámové byli původní obyvatelé Skandinávie obývající arktickou část Laponska, kteří byli odnepaměti majiteli sobích stád a vedli kočovný život. Svě dětství strávila v lesích. Někdy spávala ve stanu, který rodina ráno zabalila a naložila na sáně. I Erika se někdy vezla na saních – to když byla příliš unavená na to, aby absolvovala dlouhou cestu se soby po horských hřebenech kraje Finsmark pěšky nebo jela na lyžích. Bylo to rozhodně zajímavější než žít v běžném domě a každé ráno chodit do školy. Lotta si Eriku v duchu malovala jako děvčátko prohánějící se po sněhových pláních se soby a hrozně moc se s ní toužila setkat.

Ale taky byla ohromně zvědavá na soby. Na letišti už viděla dva umělé v životní velikosti, spolu se spoustou legračních elfů, o nichž strýček Tomas prohlásil, že se jim v Norsku říká nisse.

Jsou prý pro Norsko typičtí a pěkných pár jich zdobí i babiččiny dům. Byli nesmírně roztomilí, ale Lotta stejně ze všeho nejvíc chtěla vidět soby. Hodně si toho o nich přečetla a snažila se vyhledat si něco víc o pastevcích sobů, aby měla představu, jak její prababička žila, ale setkání s živými soby bylo přece jen něco docela jiného.

„Vlastně to byl nápad Olderforeldre, že bychom se na té farmě měli zastavit,“ vysvětloval strýček Tomas. „Říkala, že Lotta se o soby

vždycky velmi zajímala, když si spolu telefonovaly. Hodně se prý vyptávala a Olderforeldre si myslí, že Lotta mnohem lépe porozumí všem těm příběhům, které se jí chystá vyprávět, když napřed uvidí soby na vlastní oči.“

Lottina maminka se rozesmála. „Tak dobře. Proti nim dvěma nejspíš nemám moc šanci. A taky si myslím, že Lottu setkání se soby potěší víc než setkání s rodinou!“

„To není pravda!“ zrudla Lotta. „Těším se na obojí!“

„Výborně. Pak se tedy na farmě stavíme. Nikdo z naší rodiny nemá takové zkušenosti s pastevectvím sobů jako Olderforeldre, Lotto,“ obrátil se na dívku strýček Tomas. „Tu farmu sice vede tvůj prastrýc Aslak, ale ten soby vlastně jenom chová a krmí. Nenechává je volně se pohybovat.“

Lotta přikývla. „Myslím, že dneska už tímhle způsobem nikdo soby nepase,“ podotkla smutně.

„To víš, kočovný život je těžký,“ pokrčil strýček Tomas rameny. „Některé rodiny se pastevectví stále věnují, ale dneska už místo saní používají sněžné skútry. Á, už jsme skoro na místě. Jenom tady zabočíme.“ Strýček zahrnul z hlavní silnice na cestu vedoucí strmě do kopce a projel obrovskými vraty s cedulí a nápisem, jemuž Lotta nerozuměla. Maminka se na ni sice snažila mluvit norsky a Lotta něco málo rozuměla, ale číst v norštině pro ni bylo obtížné.

Vystoupili z auta a Lotta byla najednou vděčná, že má na sobě svou novou červenou bundu. Byla to teplá péřovka, kterou před odjezdem koupili v obchodě se sportovním oblečením, protože maminka byla přesvědčená, že Lottina stará bunda ji v norské zimě

příliš nezahřeje. I tak se Lotta trochu zachvěla, když si natahovala pletené palčáky. Ty jí poslala babička, když se dozvěděla, že se na Vánoce chystají přijet. Říkala, že v Norsku je už v té době spousta sněhu a že je bude potřebovat. Lottě se moc líbily. Byly červené a bílou vlnou v nich byl vypletený vzor sněhové vločky.

„Tak jste přijeli!“ Od domu k nim spěchal muž s hnědým plnovousem, mohutný jako medvěd. „Ty jsi určitě malá Lotta!“ objal dívku svými silnými pažemi. Byl tak vysoký, že Lotta cítila, jak se jí špičky chodidel odlepují od země. „Moje mamka mi říkala, že zbožňuješ soby stejně jako ona a že ti rozhodně musím ukázat ty naše!“

Jeho mamka je Olderforeldre, dala si dohromady Lotta. „Ano, prosím, to bych ráda,“ pípla nesměle. Muž mluvil skvělou angličtinou, ačkoliv hovořil pomalu a se silným přízvukem.

Vzal Lottu za ruku, takže její dlaň v červeném palčáku rázem zmizela v obrovské tlapě navlečené v rukavici lemované kožešinou, a vedl skupinku návštěvníků k velké dřevěné kůlně přilepené po straně k domu. „Tady máme dva,“ vysvětloval prastrýc cestou. „Trochu kulhají, tak jsem je dal sem dovnitř, aby se v teple zotavili.“ Opatrně otevřel dveře kůlny a zevnitř se ozval šramot, jak se sobi ve svých stáních postavili.

Lotta překvapeně ucouvla. Přece jenom si soby představovala trochu menší. Hned vzápětí se však potěšeně usmála. „Ti jsou krásní,“ vydechla. „Můžu si je pohladit?“

„Tihle dva jsou celkem krotcí. Jsou na mě zvyklí, protože je sem chodím krmit. Víš co? Tumáš,“ nasypal Aslak Lottě do nastavených dlaní hrst hnědých granulí. „Dej jim tohle.“

Sobi zavětřili krmení, takže dychtivě zafrkali a natáhli krky přes kovové hrazení.

Lotta k nim trochu váhavě napřáhla ruce, ale dotek sobích pysků byl příjemný. „Opravdu jim chutnají!“ obrátila se radostně na prastrýčka.

„Jo, jo, tihle dva mají pěkně mlsné jazýčky,“ potvrdil prastrýc se širokým úsměvem.

„Proč tamhleten nemá parohy?“ zamračila se Lotta při pohledu na většího z obou sobů. Vypadal bez nich divně, jako člověk, který je bez vlasů. Ale i tak byl roztomilý.

Prastrýček Aslak se rozesmál. „Protože je to samec a ti parohy na zimu shazují, to jsi nevěděla? Samice je shazují o něco později, až když se jim narodí mláďata. Aby jimi mohly odhánět samce, když jsou moc nenasytní a chtějí všechnu potravu jenom pro sebe. Sobi maminky potřebují hodně jíst, aby se jejich nenarozená mláďata

mohla správně vyvíjet. Nosí je v bříše celou zimu. Tahle samice bude rodit nejspíš v dubnu.“

„Takže tohle je sobí maminka?“ rozněžnila se Lotta. Samice jí tiskla nos do pletených palčáků s nadějí, že ukrývají ještě další dobrotu. Má tak obrovské parohy a tak hebký a sametový nos, pomyslela si Lotta. Teď, když věděla, že se jedná o samici, si už sama všímala rozdílů mezi oběma soby. Samice byla o něco menší a neměla tak hustý chundelatý límec srsti kolem krku jako sob ve vedlejším stání. Lotta si u ní také všimla o něco kulatějších boků, přestože se rozhodně nejednalo o žádné velké vyboulení.

„To je pravda, Lotto, o parozích jsem ti zapomněla říct,“ natáhla maminka paži, aby si mohla soby také pohladit. „Takže sobi táhnoucí spřežení Santa Clause na vánočních obrázcích jsou vlastně samice!“

„To je divné,“ zahihňala se Lotta.

Sobí samice začala být netrpělivá a jemně se otřela o Lottinu tvář – zjevně se tak dožadovala dalšího jídla. „Ty nenasyto jedna!“ zakřenil se prastrýc Aslak. „Na, Lotto, dej jim ještě trochu. Odteď už tě budou milovat navždy.“

„Já je mám taky ráda,“ řekla Lotta a zadívala se do tmavých očí sobí matky rozvážně polykající granule. „Děkuju, že jsi nás sem vzal.“

„Není zač, můžete přijet zase a já vás tady provedu, abyste viděli i zbytek farmy,“ slíbil Aslak. „Ale Olderforeldre chtěla, abyste se tu dnes stavili jenom na rychlou prohlídku. Říkala, že je to speciální dárek na uvítanou.“

„Bylo to úžasné...“ přikývla Lotta.

